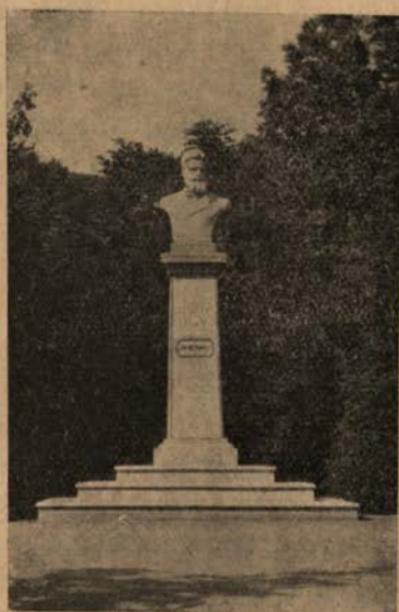


малко градче паметника на неговия най-славенъ синъ. Нѣма българинъ, който да не е пѣлъ „Живъ е той, живъ е“. Всѣка година студенти отиватъ на „Околцица“ и се покланятъ на лобното мѣсто. Издаватъ се и нарочни вестници. Съчиненията му се издаватъ вече нѣколко пѫти. Шестдесетъ години се минаха, а още не сме му издигнали голѣмъ паметникъ. Задоволяваме се съ нѣколкото бюста, прѣснати изъ градините на



Бюстъ на Хр. Ботевъ въ Калоферъ  
се е намирала учителъ Ботевата кѣща. Стари хора му казвали, че била нѣкѫде налѣво отъ паметника. Отъ нея нѣма поменъ: никакви зидове, никакви основи. Трева и бурени сѫ поникнали на нейно мѣсто. Всѫщностъ, нали буренитѣ и тревата сѫ надгробната плоча на всѣко минало!

Въ това време дойде другъ калоферецъ. Споредъ него пѣкъ, въпросната кѣща била тамъ, гдето е сега аптеката. Кому да вѣрваме?

нѣкои градове, и съ най-голѣмия паметникъ въ Враца. Всички българи живѣемъ съ мисъльта, че Христо Ботевъ е най-голѣмиятъ ни поетъ, който е завършилъ живота си въ борба за свободата на своя народъ, а това, което виждамъ, съвсемъ не е достатъчно за прославата на великия подвигъ.

Стоя и азъ предъ паметника, гледамъ унесено и мѣлча. Малки сѫ кѣщицкитѣ около градината. Отиѣкѫде дойде пазачътъ. Билъ калоферецъ, но не знаелъ точно, где